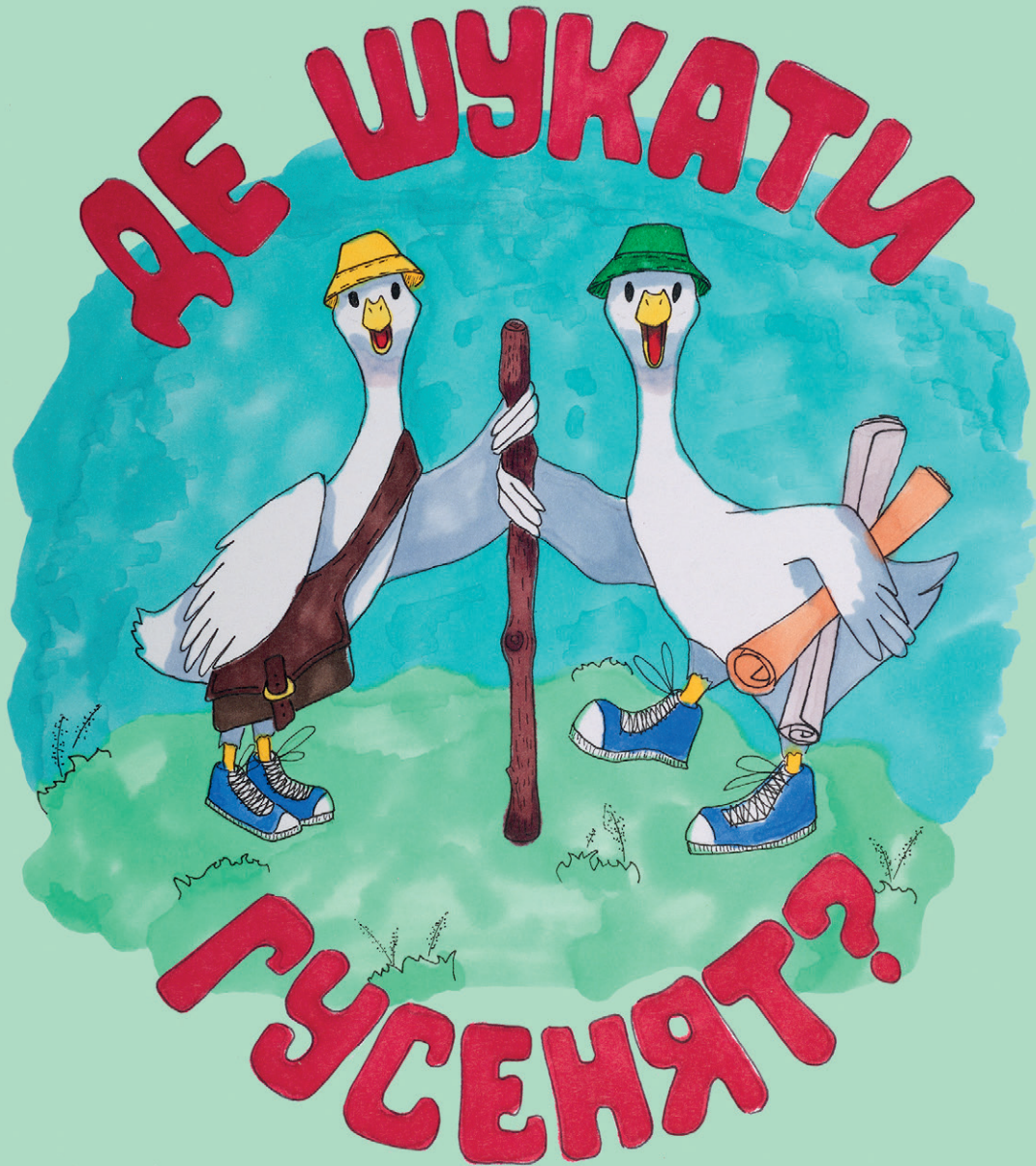

Олена Прищеп

Затишне Гніздо.

Далеко чи близько, десь у неосяжному Всесвіті, що містить в собі неймовірну кількість світів - й великих, й маленьких, і тих, які ти навіть не уявляєш, - є чудове місто під назвою Затишне Гніздо.

Насправді, та назва звучить зовсім інакше й досить незвично для нашого вуха. І якщо ми з тобою захотіли б вимовити її, нам не вдалося б, як би сильно ми не старалися. Адже для того потрібен справжній дзьоб. А ті, в кого є дзьоб, говорять не так, як люди.

Проте значення тієї назви легко передати нашою людською мовою, бо в ній існує багато різноманітних та виразних слів, якими можна описати будь-що. Тож, саме „Затишне Гніздо” – назва, яку зрозуміє кожна людина. А як воно там насправді звучить у пташиному світі, ніхто з нас і не вимовить.

Отже, уяви собі чудове місто біля річки, де живуть самі птахи. То і є Затишне Гніздо. Але якщо ти гадаєш, що в своєму світі птахи будують домівки з лозин та гілочок, як на нашій планеті, то ти помиляєшся. Бо там, в іншому вимірі, поселення птахів дуже схожі на наші з вами людські міста та села – зі справжніми вулицями, магазинами, парками та будівлями. Зі світлофорами на перехрестях та велосипедними доріжками. З дитячими майданчиками, школами та бібліотеками.

І якщо в твоїй уяві вже з'явилося це неймовірне місто, ти напевно зможеш уявити його мешканців. Вони мають пір'я та справжнісінькі пташині крила, але кожного дня ходять на роботу, їздять на трамваях і живуть звичайним життям. Зовсім як люди.

Рано вранці Затишне Гніздо прокидається разом із дзвоном великого годинника на центральній площі. Саме в цей час птахи-двірники починають дружно підмітати вулиці, а булочники - розкладати на полицях свіжоспечені паляниці та кренделі. Квіткарки відкривають крамниці з найсвіжішими квітами. А блискучі автівки вітають одна одну гучними сигналами.

Пополудні під деревами міського парку збираються птахи-дідусі. Вони розкладають чорно-білі дошки та годинами грають в шахи, зосереджено дивлячись на фігури. Десь неподалік птахи-бабусі колисають візочки з онуками та міркують про те, як добре було в колишні часи. Пташенята-школярі по дорозі додому купують фруктове морозиво та сидять на пухнастій травичці. Доки не приїде велика машина, що поливає квіти, коли немає дощу.

Наприкінці дня усі мешканці Затишного Гнізда - матусі й татусі, бабусі й дідусі, хлопчики та дівчатка - збираються у своїх домівках, наче ми, люди. Бо вони, як і ми, усім серцем любляють рідні оселі та свої родини. І тоді в пташиному місті настає спокій та тиша.

Саме в цьому найгарнішому місці разом зі своїми невгамовними родичами мешкають і вони - Гаганель та Маргогоша.

Двійнята з Тихого Провулку.

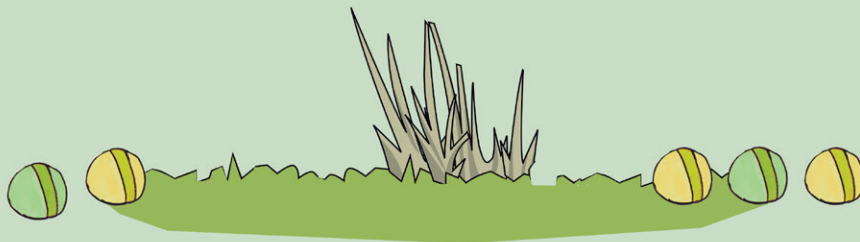
Коли одного літнього ранку у пологовому будинку Затишного Гнізда з'явилася на світло ця галаслива двійня, про це відразу дізналися мешканці довколишніх вулиць. Тому що радісне гоготіння гусячої родини було чутно гучніше, аніж дзвін великого годинника на головній площі.

«Га-га-га! Го-го-го!» - вигукував щасливий татко Едгар, а з ним і численні родичі: дідусі та бабусі, тітоньки та вуйки, а ще двоюрідні сестри новонароджених та їхні брати, які усі одразу відчули себе старшими сестрами та братами.

Посеред цього галасу, посміхаючись, сиділа матуся Гагата. Обома крилами вона гордо тримала два згортка - зеленого та жовтого кольору, зсередини яких було чутно тихе пицання.

Акушерка пані Коко, що цілу ніч чергувала біля яєць, ввічливо спитала новоспечених батьків, чи придумали вони імена.

- Га-га! - голосно вигукнув татко Едгар.
- Га-га-нель, - по складах вимовила матуся Гагата, з любов'ю дивлячись на зелений згорток.
- Го-го! - знов прогоготав татко Едгар.
- Мар-го-гоша, - ніжно прошепотіла матуся Гагата, повернувши своє обличчя до згортка жовтого кольору.
- Чудові, наче янголятка, - тепло посміхнулася пані Коко й додала, - Нехай ростуть здоровенькими.

Вона квапливо збрала шкаралупу від яєць та поспішила до дверей, подалі від шуму та галасу гусячої сімейки. Проте її побажання було від щирого серця і незабаром здійснилося: минуло зовсім небагато часу, і немовлята, справді, перетворилися на чудових та здоровеньких гусят.

Вони були веселі, допитливі та непосидючі, якими тільки можуть бути діти. Пташині, звірячі або людські - усі діти Всесвіту, без виключень.

- Маргогоша! Гаганель! Га-га-га! Го-го-го! - час від часу лунало на весь Тихий провулок.

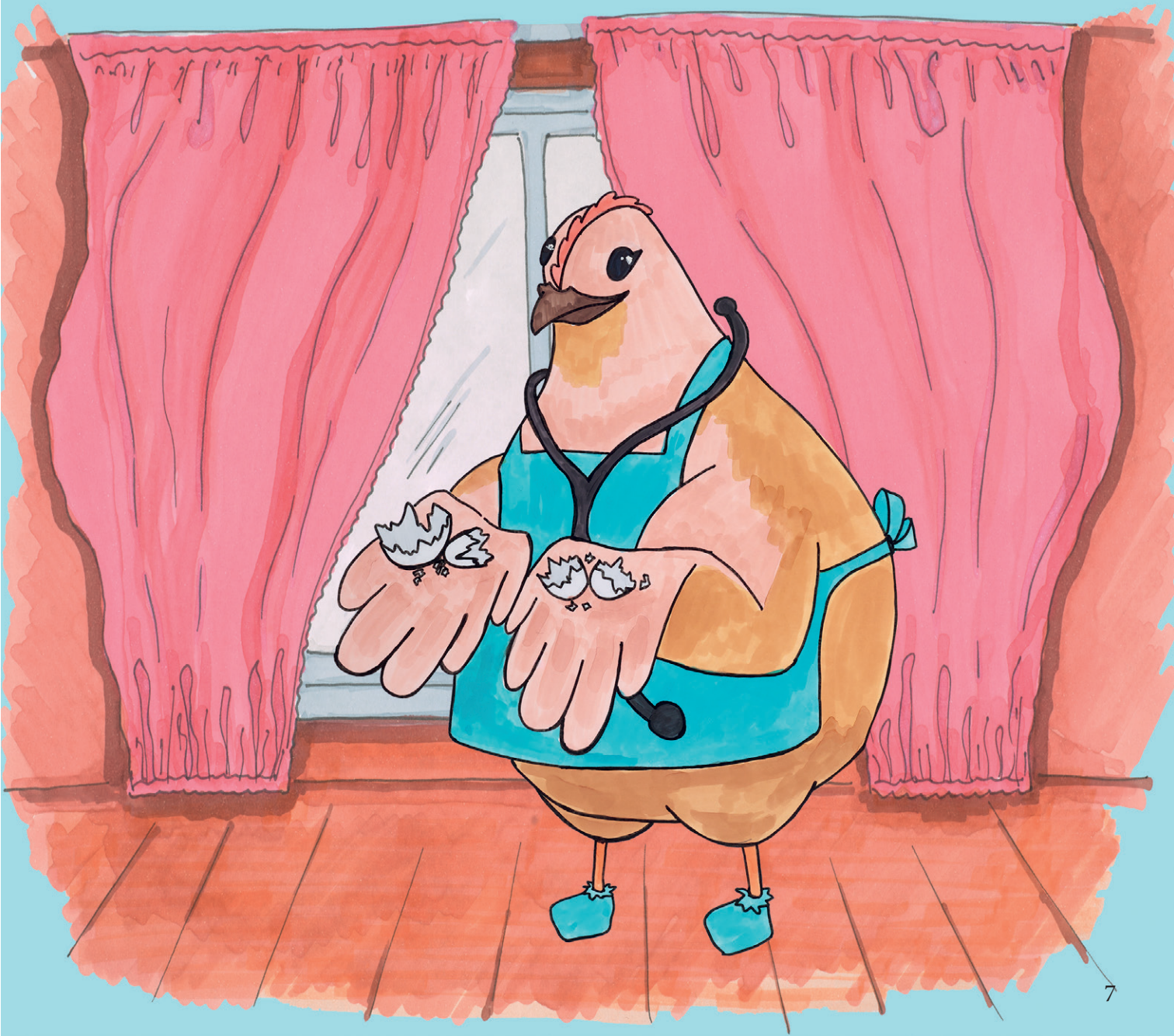
До речі, вже ніхто не пам'ятає, коли ця невеличка вулиця на околиці міста отримала свою назву. Напевно це сталося ще до того, як там оселилася гусяча родина. Бо відтоді про тишу та спокій вже не йшлося, і провулок впевнено можна було б назвати Гучним.

- Лише подивіться, що накоїли ці діти! - обурено скаржився Старий Крук, віддираючи газету від столу на веранді.
- Знову ці Гаганель та Маргогоша? - вистригала реп'яхи зі своїх пухнастих пташенят найближча сусідка - пані Сова.

Ох, здається, більш ніхто не називав двійнят янголятками.

Звісно, окрім матусі Гагати та татка Едгара. Адже кому, як не їм, було відомо, що у заростах реп'яха краще за все грати в індіанців. А за газетою, яка приклеєна до столу, не доведеться бігти вулицею, коли почнеться вітер.

Де шукати гусенят?

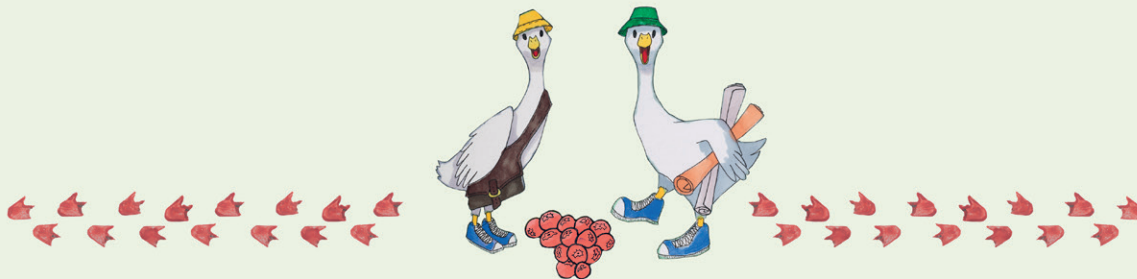
Того яскравого літа - з рожевими світанками та помаранчевими вечорами - малечу з Тихого Провулку неможливо було заманити додому навіть обіцянками смачного пирога з полуницею.

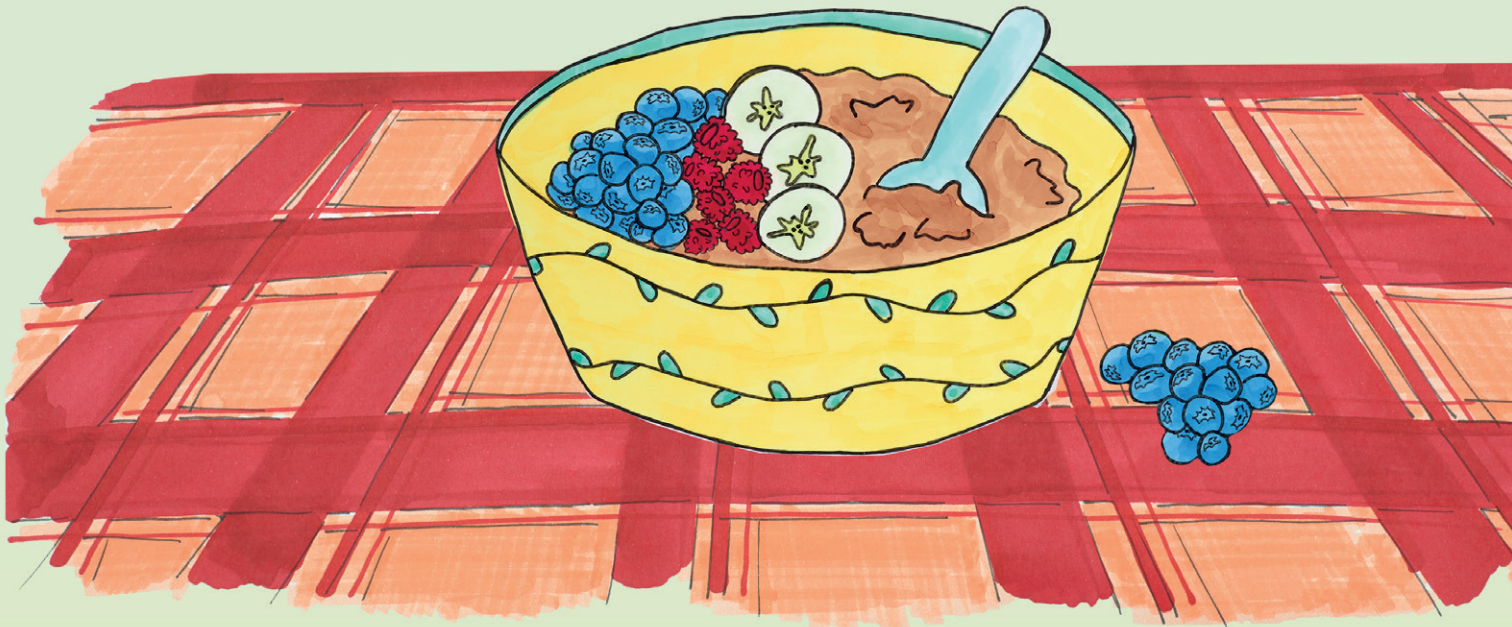
Щоранку матуся Гагата, готуючи сніданок, краєм ока спостерігала за двійнятами, що напоготові сиділи за столом. Вони змовницьки перешіптувалися та нетерпляче теліпали ніжками в очікуванні їжі.

- І де вас сьогодні шукати? – запитувала матуся, помішуючи вівсянку.
- Навіщо нас шукати? – збільшувала очі Маргогоша.
- Ми не загубимося, – впевнено додавав Гаганель.
- Га-га! – підводив обличчя від ноутбука татко Едгар. – Вчора ви говорили те ж саме. Але ввечері мені все ж таки довелося йти на пошуки, бо сонце вже сіло за дахи сусідньої вулиці.

Матуся Гагата потай посміхнулася. Звісно, татко Едгар ще з дитинства пам'ятав, що влітку обов'язково потрібно дізнатися, куди ховається сонце після того, як щезне за дахами сусідньої вулиці. Проте родинні правила є родинні правила - якщо пообіцяли прийти раніше, потрібно тримати слово.

Взагалі-то, й матуся, й татусь добре знали, що кожного літнього ранку Гаганель та Маргогоша бігли до міського парку, де під великим дубом була призначена щоденна зустріч маленького таємного товариства. І що Затишне Гніздо – найбезпечніше місто у Всесвіті, де завжди трапляються лише цікаві та радісні події. Отже їхні батьківські серця були спокійними.

Матуся поставила на стіл тарілки з вівсянкою впереміж з горіхами та ягодами – улюблений сніданок гусячої родини, і гусенята застукали ложками.

- Все ж таки пообіцяйте, що прийдете вчасно, - тепло огорнула дітей крилами мама-гуска.*
- Го-го, – обидва разом відповіли двійнята.*

Що означало лише одне: „Так, мамусю, ми будемо на подвір’ї нашого будинку ще до того, як сонце сяде за дахи сусідньої вулиці. Адже ми зовсім не хочемо, щоб ви з татком переймалися через те, що ввечері, коли на вулиці стає зовсім темно, нас немає вдома”.

Але вівсянка з горіхами та ягодами була така смачнюща, що гусенята могли вимовити лише ці два коротких слова.

Товариство пташенят.

Чи можна в місті, де ти мешкаєш, десь сховатися від цвірінкання трамваїв та гучних сигналів машин, що наввипередки мчать вулицями, поспішаючи по справах? А чи є там прохолодна тінь та фургончик з морозивом, щоб охолонути в найспекотніший літній день?

Все це – і тінь, і тишу, і морозиво - можна знайти в центральному парку Затишного Гнізда, де обожують гуляти усі крилаті городяни.

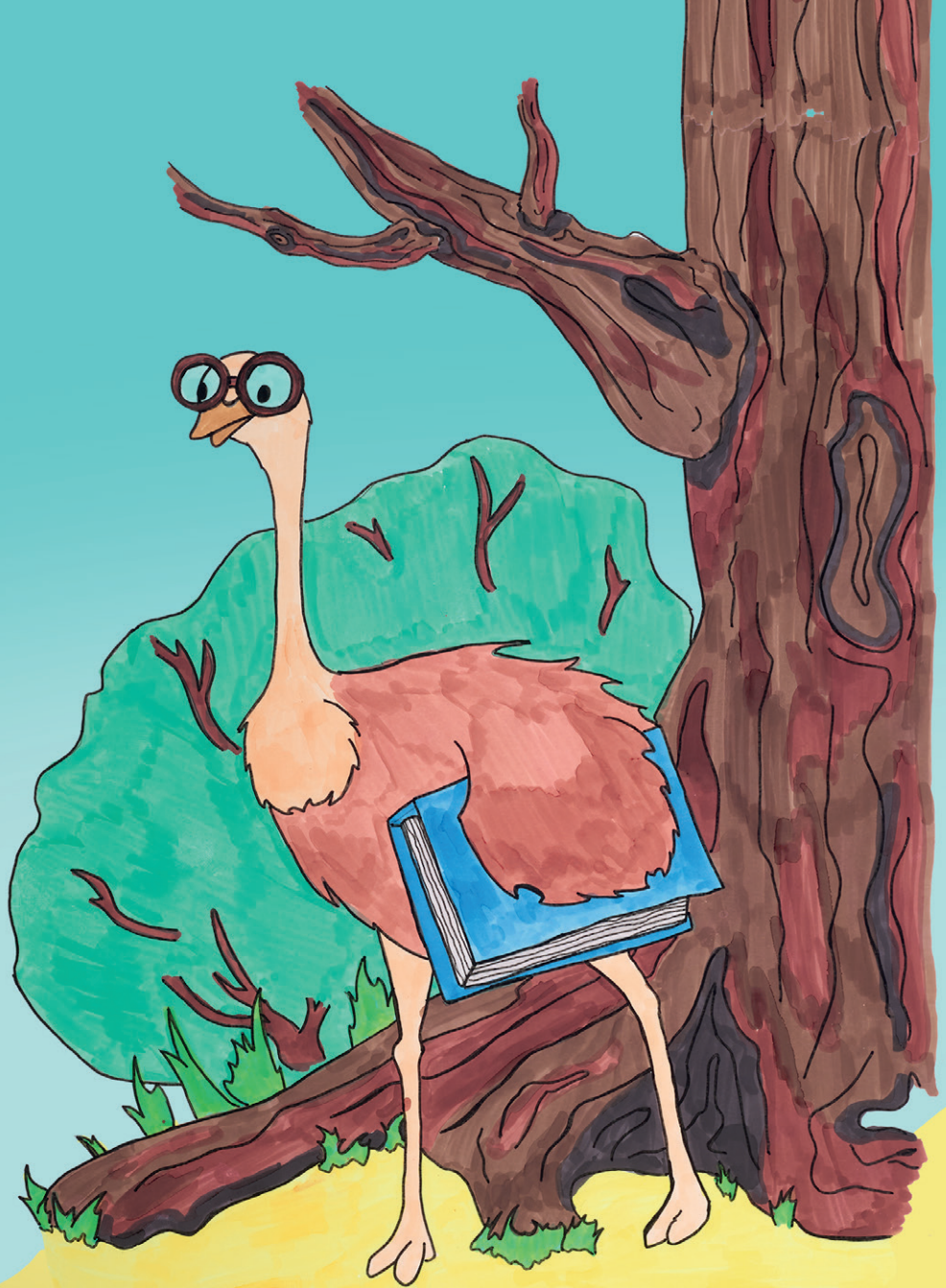
В самісінькому серці цього парку, вдалині від візочків з немовлятами та доріжок з велосипедистами, посеред зеленої галявини росте величезний дуб з розлогим гіллям та міцним корінням.

Якось татко Едгар розповів Гаганелю та Маргогоші, що сам грався під тим дубом, коли був пташеням, як вони. І вже тоді дуб напевно мав двісті, а то й триста років.

Його товстий стовбур не можна було охопити, навіть узявшись за руки - тобто за крила, - усім разом: і Гаганелю, і Маргогоші, і галасливій Аї, і довгоногому Гектору, і замріяній Пенелопі, і навіть маленькому та розважливому Орландо.

До речі, саме ця невгамовна зграя найкращих друзів щоранку збиралася під кроною старого дубу, поспішаючи вузькими стежками з різних боків міста. Зазвичай першими прибігали захекані двійнята. Вони падали на траву та декілька хвилин намагалися віддихатися. Майже одразу з'являвся довгоногий страуся, тримаючи під крилом велику енциклопедію, з якою ніколи не розлучався.

- Привіт, Гекторе, - раділи гусенята. - Добре, що сьогодні не буде дощу!

Справа в тому, що страуса не виходив на вулицю, доки не дізнавався прогноз погоди. Якщо синоптики обіцяли опади, він обов'язково брав з собою парасольку, без якої його енциклопедія могла змокнути. Тому, побачивши Гектора, усі в місті завжди знали, яка погода очікується.

- Еге ж, сьогодні дощові хмари обійдуть Затишне Гніздо стороною,
- поправляв окуляри Гектор. - Можливий помірний вітер. Опадів не передбачається.

Він сідав на коріння дубу та відкривав свою енциклопедію, щоб прочитати про щось нове та невідоме.

- А я! А я! - раптом лунало з іншого боку галявини. - А я вже тут!
Всім привіт! А як ви? А я! А я! А я добре!!
- Привіт, Ая! - махав крилом Гаганель.
- Ми також добре! - посміхалася Маргогоша.
- До того ж, опадів не передбачається, - зі знанням справи заявляв Гектор.
- А я, а я! А я так і знала!! - скрикувала Ая, поспішаючи до друзів.

Ця весела та галаслива чайка вміла будь-кому підняти настрій навіть в найпохмуріший день. В її плани ніколи не входило сидіти на місці або сумувати. Тому вона нетерпляче кружляла від енциклопедії Гектора до двійнят, які щось захоплено малювали на піску поміж коренів дубу. А звідти - назад до Гектора.

Ще через пару хвилин з густої трави, що була вищою за нього, несподівано з'являвся маленький Орландо. Він дуже хотів вирости та стати великим орланом, як його батьки.

Тому в своєму ранці завжди мав декілька канапок, які з'їдав протягом дня, уявляючи, як стає сильнішим та вищим. Насправді, це не дуже спрацьовувало, але Орландо вірив, що росте, і друзі підтримували його, як могли.

Останньою завжди приходила Пенелопа – пухнаста качечка, що мала замріяний вигляд та пересувалася, повільно хитаючись з боку в бік. Вона могла задивитися на метеликів або надовго зупинитися біля квітучого куща, роздивляючись тичинки. Саме Пенелопа, як ніхто, раділа, коли Гектор з'являвся на галявині з парасолькою. Бо їй здавалося, що дерева та квіти шепочуть, як сучили за дощем.

Зібравшись разом, це маленьке товариство зазвичай вирушало назустріч пригодам та дізнавалося про щось цікаве й невідоме, що до цього моменту жоден з них навіть не уявляв.

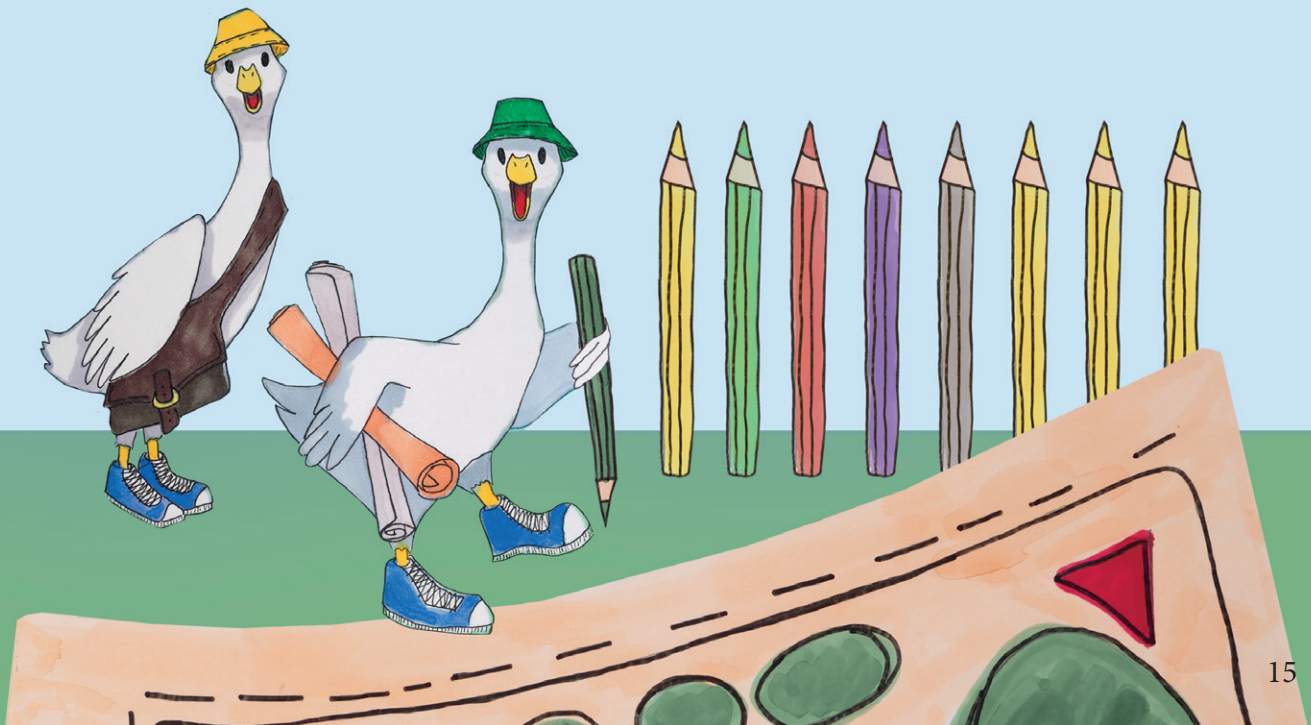

Незвичайний малюнок.

Ще навесні, коли брат раптом почав малювати щось зовсім нове, Маргогоша була дуже здивована, адже побачила на його малюнку лише дивні знаки, що були в безладі розкидані на папері.

- Що ти малюєш, Гаганель? - спитала вона, зазираючи через його плече.
- Почекай, скоро дізнаєшся, - зосереджено насупився хлопчик, не відриваючись від роботи.

На великому аркуші він проводив довгі та короткі лінії, ставив крапки, домальовував маленькі кола й трикутники, а в центрі розташував кривуватий квадрат.

Взагалі-то, двійнята дуже полюбляли малювати. Матуся Гагата слідкувала, щоб в дитячій завжди було багато олівців, фломастерів та фарб, та прикрашала їхніми малюнками стіни в кімнатах. До того ж, Гаганель та Маргогоша дарували їх на свята бабусям та дідусям, які вважали онуків справжніми художниками.

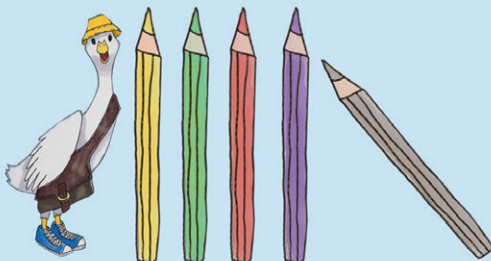
Але картина, над якою працював хлопчик цього разу, не була схожа на жодну з попередніх. Батько Едгар першим помітив незвичайний малюнок та покликав дружину:

- Гагато, подивися на цей витвір мистецтва.*
- Кандинський? – пошепки припустила матуся.*
- Пікассо! – гордо відповів батько.*

Гаганель, що захоплено розфарбовував невеличкі кола зеленим олівцем, нарешті, вимовив:

- Го-го-готово!*
- Це неймовірно, синку! Справжній абстракціонізм!*

Татусь схопив аркуш та почав крутити його то одним, то іншим боком, намагаючись з'ясувати, де верх, де низ. А матуся Гагата тим часом вже розмірковувала, куди повісити новий шедевр.

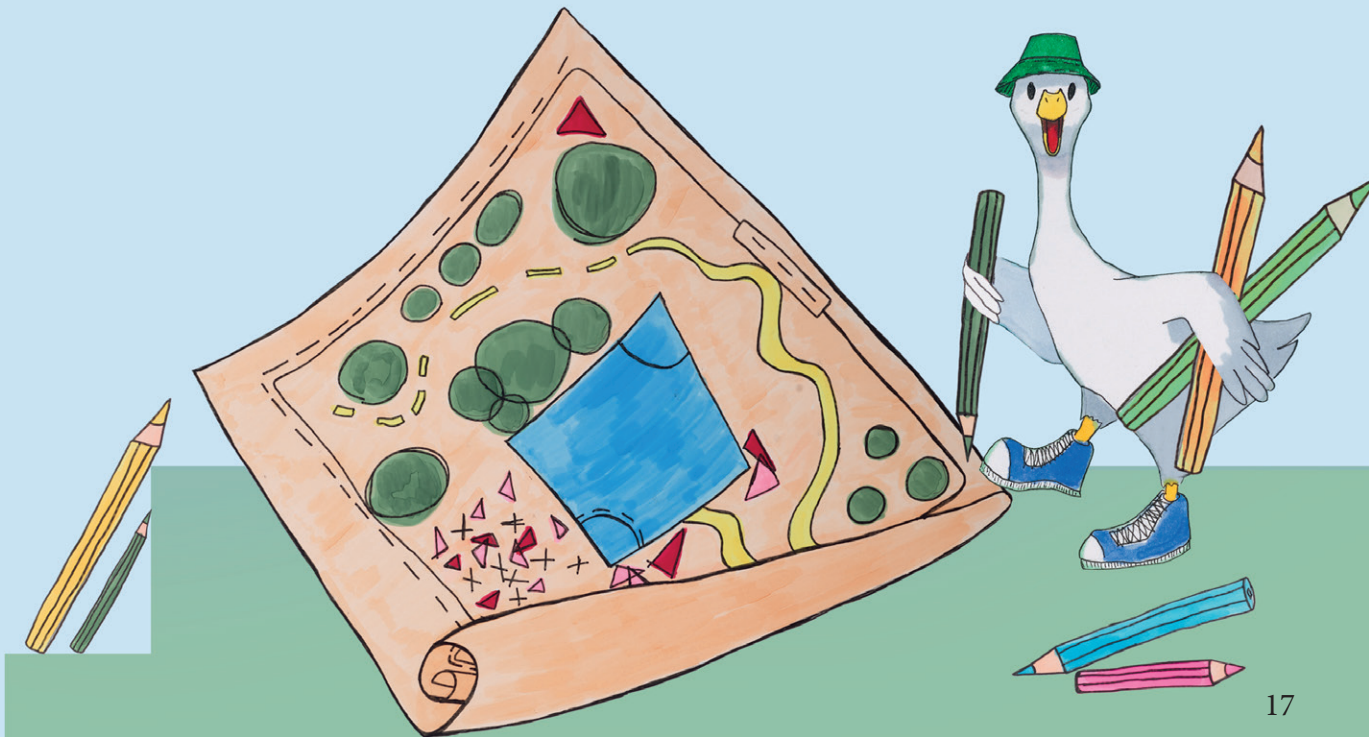

Маргогоша не могла зрозуміти, що саме так вразило батьків. Наприклад, вчора вона намалювала чудового песика, але татко лише на мить відірвав погляд від монітору. А матуся просто посміхнулася та погладила її по голові.

А ще Маргогоші здавалося, що в брата з'явилася велика таємниця, про яку вона нічого ніколи не знає. Для неї це було нестерпно, бо сама мала звичку завжди ділитися з ним своїми секретами.

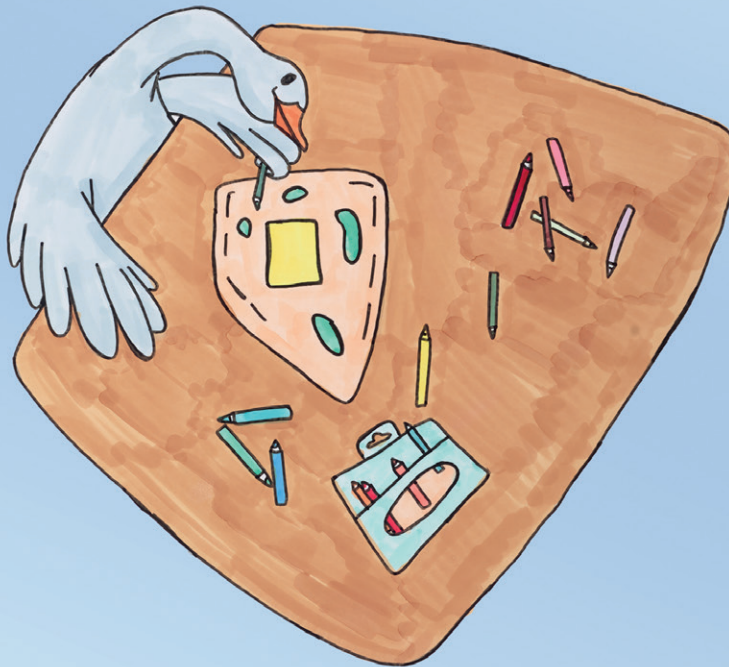
- Ну, і що це? – зітхнувши, спитала дівчинка, коли батьківські зойки трохи вщухли.
- Прокинься, Маргого! Це ж мапа! – змовницьки прошепотів Гаганель. - Квадрат – це наш будинок. Зелені кола – дерева в саду, а хвиляста лінія – доріжка від дома до хвіртки. Треба лише уявити, що ти дивишся на землю зверху.

І раптом Маргогоша побачила малюнок брата, немов новими очима. Справді, перед нею була карта їхнього подвір'я, яке вона знала, наче свої п'ять пальців.

- Ці трикутники - то трояндові кущі, що матуся посадила того року.
А тонка лінія - паркан, в якому є лаз до садиби Старого Крука!
Як я раніше не впізнала? - полегшено засміялася вона, відчувши,
що поміж нею та братом знов немає ніяких секретів.

З того часу створювання різних карт стало для гусенят улюбленою грою. Вони склали мапу Тихого Провулку та сусідньої вулиці, мапу подвір'я бабусі Ївги, що мешкала у селі, і, звісно, мапу зеленої галявини, на якій стояв старий дуб.

Під ліжком Гаганеля двійнята зробили таємну схованку з великої коробки від черевиків татка Едгара, де зберігали свої мапи, наче скарб. А ще завжди носили з собою папір та олівці. На той випадок, якщо терміново знадобиться намалювати нову карту якоїсь незнайомої місцевості.

Невідомі землі.

Але ж ми з вами знову повернемося в те саме літо, коли гусенята з ранку до вечора шукали пригод у великому парку. Звичайно ж, в компанії своїх вірних друзів.

Саме в той час, як Пенелопа, що завжди спізнюється, нарешті, з'являлася на галявині, Гаганель та Маргогоша вже мали безліч цікавих ідей. Маленький Орландо встигав з'їсти канапку. А невгамовна Ая - знайти та принести Гектору декілька нових видів рослин, щоб той, завдяки своїй енциклопедії, міг з'ясувати їх наукові назви.

- Один, два, три, чотири, п'ять, шість! - порахувала усіх присутніх Маргогоша. - Товариство пташенят в зборі!

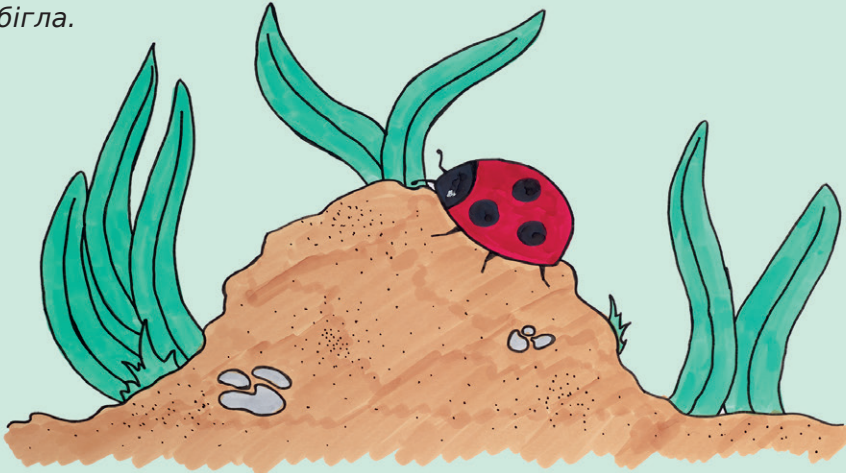
Друзі обступили Гаганеля, що домальовував на піску - поміж коренів дубу - останні деталі нової мапи.

- Дивіться, ось галявина, а ось тут старий дуб, - ніби указкою, водив Гаганель великою гілкою.
- А де ми? - спитав маленький Орландо.
- Ось тут, під дубом, - гусенятко дістав з кишеньки насіння соняшника та рядком поклав його біля намальованого дубу.
- Один, два, три, чотири, п'ять, - порахувала зернятка Маргогоша.
- А я? А я? А де я? - захвилювалася Ая.

Гаганель пошукав по кишенях, але там не залишилося жодного насіннячка. Тоді Пенелопа схилилася над картою і випустила з долоні маленьку божу корівку.

- Це ти, Ая, - посміхнулася качечка. - Дивися, яка ти швидка, вже кудись побігла.

Усі засміялися, а божя корівка поповзла по своїх справах.

- Тут знаходяться велосипедні доріжки та столики для шахів, - продовжував Гаганель. - Ось тут фонтан і дитячий майданчик. А цей прямокутничок біля нього - фургончик з морозивом.
- Усе це нам давно відомо, - на хвилинку відірвався від своєї енциклопедії страуса. - Ми граємо там кожного дня.
- Отож-бо, - пожвавішав гусенятко, - карта цієї частини парку в нас вже є! А що знаходиться в цьому далекому кутку, ми і згадки не маємо.

І він ткнув гілкою в той бік, куди побігла божя корівка. Саме в цю мить вона дерлася на маленький піщаний пагорб і, піднявшись майже на самісінький верх, повільно з'їхала донизу. Звісно ж, той горбок не здавався їй таким маленьким, яким його бачили діти. Для неї він був справжньою величезною горою. Проте комаха знов і знов намагалася її підкорити.

- А я! А я! А я, здається, вперта, - засміялася Ая, обережно взяла божу корівку та посадила на верхівку піщаного пагорбу.

Гаганель підняв з землі свій рюкзак:

- Отже, сьогодні ми з Маргого йдемо досліджувати нові невідомі землі, тому що на нашій мапі не повинно бути білих плям.

- Ми збираємося дізнатися, що знаходиться в далекому кутку парку, й намалюємо це на карті, - підхопила Маргогоша, перевіряючи, як міцно зав'язані шнурки на кедах.

- А я! А я! А я хочу подорожувати з вами! – радісно підхопилася чайка та почала нетерпляче підскакувати на місці.

- Я також, - зазирнув в ранець маленький Орландо. - В мене залишилося ще дві канапки.

А Гектор поправив окуляри та взяв під крило свою книгу:

- Сподіваюся, там буде багато нових рослин.

Усі друзі подивилися на Пенелопу, яка роздивлялася фігури та лінії, намальовані гусенятком на піску.

- Здається, я не вмію подорожувати, - невпевнено вимовила вона, понуривши погляд.

- Вмієш, просто не знаєш про це, - твердо сказав Гаганель, і в качечки засяяли очі, бо насправді, вона дуже давно мріяла про мандрі.

- Один, два, три, чотири, п'ять, шість, - знов порахувала Маргогоша. - Товариство пташенят вирушає на пошуки невідомих земель!

Гуськом по стежці.

Сонце ще не досягло зеніту і лише підіймалося над деревами міського парку, коли маленькі дослідники вже вирушили у подорож. Незнайома доріжка, якою вони до того не ходили, йшла серед високих дерев та спочатку була досить широкою. Такою, що пташенята могли бігти зграйкою у радісному передчутті дива. Потім доріжка перетворилася на стежку, і діти пішли парами, тримаючи один одного за крила. А через деякий час місця стало замало й для двох.

Пташенята сіли на теплі камінчики, а Гаганель вийняв з рюкзаку аркуш паперу, згорнутий у сувій. Розклавши його на самому камінні, він зробив декілька нових відміток.

- Стежка дедалі стає вузька, отже, доведеться йти гуськом, - вирішив він, бо вважав себе справжнім капітаном команди дослідників.
- А я! А я! А я не хочу гуськом! - раптом обурилася Ая. - Адже я не гусеня, а чайка!.. А він, - вона вказала крилом на Орlando, - взагалі, орел.

Від такої несподіванки вся команда на мить замовкла, дивлячись один на одного, наче вперше.

- „Гуськом” означає, що потрібно йти вервечкою, - вступилася за брата Маргогоша. - Хтось перший, за ним другий, потім третій.. ось так, по одному.

Вона була здивована, що така проста річ може бути незрозумілою.
Але Ая ніяк не вгамовувалася:

- Отже, якщо попереду буде йти Гаганель, то всі підуть гуськом. А якщо, наприклад, першим буде Гектор? Тоді ми зможемо йти ... страуськом?

В прийдешній тиші першим засміявся Гаганель:

- Га-га! Страуськом!!.. Га-га-га!
- Го-го-го! – тоненько підхопила Маргогоша.

І уся малеча покотилася зі сміху ніжками догори.

- Страуськооом!!.. Стра-хаха-усь-хохо-ком!...
- А я! А я! А я пожартувала! – раділа Ая тому, як їй вдалося розвеселити друзів.

Насміявшись, пташенята вишикувалися по одному й гуськом пішли далі: Гаганель, Маргогоша, за нею маленький Орландо, замріяна Пенелопа, жартівниця Ая та начитаний Гектор, який все ж таки хотів би спробувати пройти по стежці страуськом.

Озеро на долоні.

В наступні півгодини йти ставало все важче й важче. Стежка потрохи почала підійматися вгору, і зарості порідшали. До того ж, сонце вже здійнялося досить високо, а тіні стало набагато менше. Напевно тобі відомо, як сильно хочеться пити, коли подорожуєш пішки. Добре, що в рюкзаку Гаганеля була велика пляшка з водою, і час від часу пташенята могли зробити по два-три ковтка.

- Багато не пий, - просила кожного Маргогоша. - Води повинно вистачити ще на декілька годин.

Дедалі дерева розступалися, а підйом ставав все крутішим.

Попереду всіх жваво підіймалася Ая. Вона, і справді, нагадувала уперту божу корівку, що збиралася на верхівку піщаного пагорба. За нею захоплено поспішали гусенята. Час від часу вони зупинялися та щось відмічали на власноруч намальованій мапі, яку потім згортали в сувій.

Іноді мрійлива Пенелопа сповільнювалася та трохи відставала від друзів. В такому разі довгоногий Гектор та маленький Орlando терпляче допомагали їй подолати чергову перешкоду. Спочатку це була трухлява колода, що лежала впоперек доріжки, а потім високий мурашник. За його життям Пенелопа могла б спостерігати до самого вечора.

- Ай! Ай! А я бачила щось зелене! - раптом схвильовано скрикнула Ая. - Воно вибігло з трави та сховалося за той білий камінь. Ай! Ай! Ай!

Пташенята полохливо збилися до купи, а Гаганель навіть захопив палицю, бо відчував відповідальність за кожного, хто пішов з ним у похід.

Незабаром з-за каменю з'явилася маленька зелена голова, що плескала жовтими очима.

- Це ящірка! – полегшено видихнув довгоногий Гектор. – Я бачив таку у своїй енциклопедії.

Почувши голос, ящірка знов сховалася й більш не показувалася зі свого укриття.

- Навряд чи ми побачимо її знов, - схилився над камінням страуса. - Скоріш за все, десь у травичці в неї є інший вихід.
- А мені здається, бідолашна ящірка злякалася нас ще більше, ніж ми її, - зітхнула Пенелопа.
- Авжеж, бідолашна. Й на щастя, дуже швидко, - знов повеселішала Ая.

І натхненна своєю сміливістю, компанія друзів вирушила далі.

Ще через декілька хвилин пташенята вийшли на пологу місцевість і зупинилися, вражені красою краєвиду, що раптом відкрився їхнім поглядам.

З іншого боку пагорба, який вони підкорили, лежало велике блискуче люстерко, в якому відбивалося синє небо та білі пухнасті хмаринки.

- Озеро.. – прошепотіла вражена Маргогоша.
- Як на долоні, - додав Гаганель.

І в прийдешній тиші кожен уявив, як тримає у своїй руці – тобто крилі - справжнє маленьке озеро, наповнене білими хмаринками.

Особливе літо.

Трохи часу – і маленькі дослідники вже сиділи на березі чудового озера, дружно поглинали канапки, якими пригощав усіх маленький Орландо, та весело сміялися, згадуючи свої пригоди.

Довгоногий Гектор, завдяки своїй енциклопедії, впізнав у жовтих квіточках, що у великій кількості розрослися біля води, лікарську рослину з назвою „гусяча лапка”.

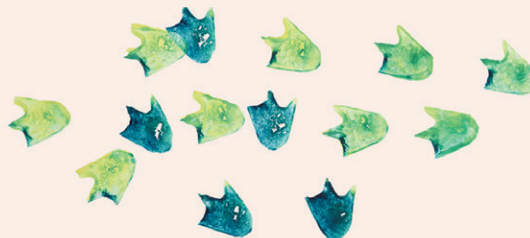
А Пенелопа і Ая захоплено планували майбутню спільну подорож до моря, про яке обидві мріяли з самого народження.

Тим часом двійнята розгорнули на травичці сувій, який дбайливо ховав в своєму рюкзаку Гаганель, і у вільному кутку домалювали доріжку, яка спочатку була широка, а потім перетворилася на вузьку, пагорб, трухляву колоду впоперек стежки, високий мурашник та камінь, де сховалася ящірка.

Маргогоша з задоволенням витягла синій олівець та повільно накреслила рівненьке коло.

- А це озеро, - промовила вона, старанно заповнюючи його середину блакиттю.

Усі друзі зібралися навколо та уважно спостерігали, як білі плями на мапі, що раніше були невідомою землею, перетворюються на добре відомі місця.

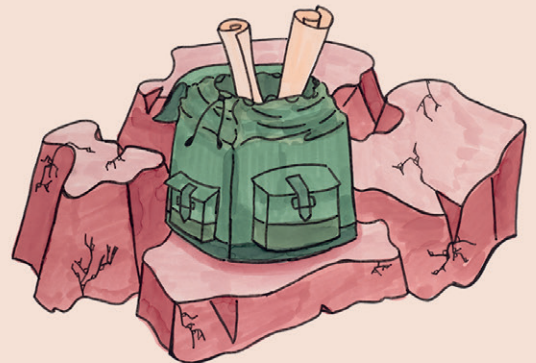

- Нехай це буде Озеро Гусенят, - запропонував Гектор. - На честь першовідкривачів.
- Озеро Гусенят, Озеро Гусенят! - зраділи інші пташенята вдалій думці, що прийшла у голову страуса.
- Тоді пагорб назвемо на вашу честь - Вершиною Друзів! - урочисто оголосив Гаганель, звісно, після короткої поради з сестрою.

Ввечері, коли батьки прийшли побажати Гаганелю та Маргогоші доброї ночі, втомлені гусенята, вже міцно спали в своїх м'якеньких ліжках.

Матуся Гагата поправила їхні ковдри та раптом помітила нову мапу, що з'явилася в дитячій.

- Дивися, Едгаре, здається, це той пагорб у далекому кутку парку, який відкрили ми з тобою ще у дитинстві, коли були друзями. І тоді ти назвав його на мою честь - пагорб Гагати.
- Га-га! Тут і озеро Едгара - на честь мене! - намагався шепотіти татусь, радісно вказуючи на блакитне коло.
- Тоді в нас було таке ж саме особливе літо, - тепло посміхнулася мама - гуска.
- Авжеж, те саме літо перед школою, - додав татко. - Коли трохи сумно і трохи весело, і моторошно, і загадково, і все одно - неймовірно цікаво!

Автор віршів та малюнків:

Олена Прищеп

Обробка зображень:

Марек Чарнецьки

Дизайн:

Ядвіга Чарнецьки

Видавець:

PANORAMAPRESS

(www.panoramapress.com)

Опубліковано на замовлення:

Самовряд Куявсько-Поморського воєводства

ISBN 978-83-967396-3-6

© 2023

Всі права захищені.

ISBN 978-83-967396-3-6